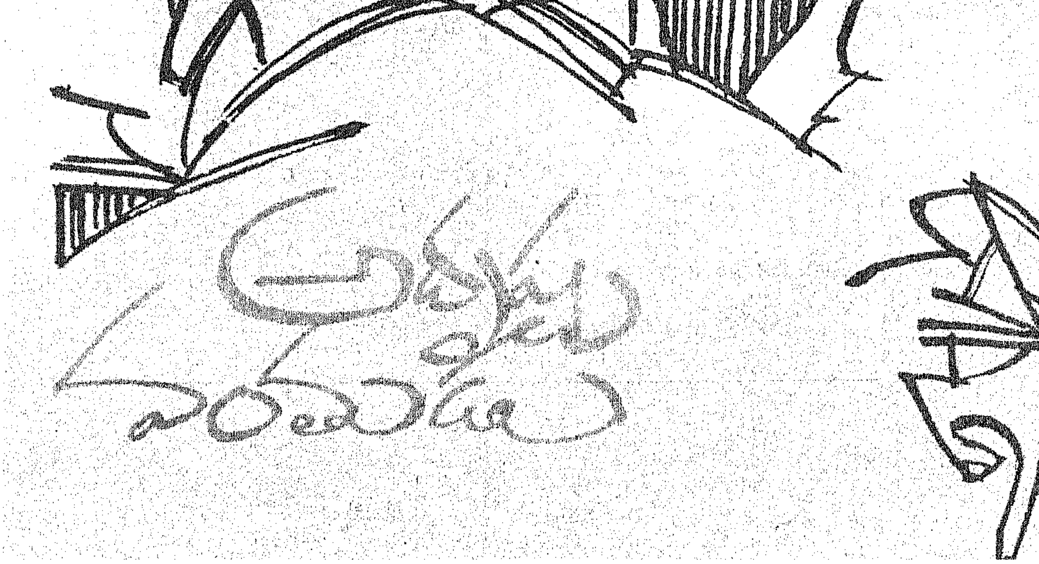

వాల్తేరు స్టేషను వదిలేస్తూ నెమ్మదిగా వేగాన్ని పుంజుకుంటూంది గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్. రిజర్వుడు కంపార్టుమెంటులో బెర్తు మీద కూర్చుని ఆలోచిస్తున్నాడు శంకర్. మొట్టమొదటి ఉద్యోగ ప్రయత్నం. మొదటి సారిగా హైదరాబాదు ప్రయాణం. ఇంటి దగ్గర అన్నయ్య, వదిన పదేపదేగానూ, జాలిజాలిగానూ చెప్పిన జాగ్రత్తలు గుర్తుకొచ్చాయి. చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు. పాతికేళ్ళు వచ్చిన పదేళ్ళ కుర్రాడికి చెప్పినట్లు చెప్పిన వదిన ఉపాయమిచ్చావని.

అయిదేళ్ళు కష్టపడి ఒంటరిగా చదివిన ఇంజనీరింగు విలువ మొదటి సారిగా తెలియవస్తూంది. విద్యార్థి జీవితానికి మొదటి ... ఎక్కడో

తున్నాడు. ఎన్ని ఇంటర్వ్యూ కాల్స్, రిగ్రెట్ లెటర్స్ చూడాలో!—

—కెమికల్ ఇంజనీర్

పోస్ట్‌కి రిటెన్ టెస్ట్‌కి రమ్మనమని వ్రాసిన కాల్ లెటరు జేబులోంచి తీసి చదువుకుని మళ్ళీ జేబులో పెట్టేసి కంపార్ట్‌మెంటంతా కలియ చూశాడు. ఎవరి ధోరణిలో వాళ్ళున్నారు. తనకు కంపెనీ ఇచ్చేలా ఎవ్వరూ కనిపించలేదు. పావుగంట క్రితం ఆ కిటికీ పక్క నున్న బట్టతలాయనతో మాటలు కలుపుదామని వాచీ తీసి చేత్తో పట్టుకుని 'టైమ్ ప్లీజ్' అన్నాడు తన వాచీ తిరుగుతూనే ఉన్నా.

'సెవెన్ ఫైవ్.' తుంచినట్టు చెప్పేసి మళ్ళీ పేపర్లో మునిగి పోయా డా మహానుభావుడు. రాజమండ్రి స్టేషను లో పుస్తకాలు కొందా మనుకొన్నా అవసరమైన వన్నీ కొని డబ్బు అయిపోక జాగ్రత్తగా వాడుకో అని డబ్బు ఇస్తూ అమ్మయ్య చెప్పిన సలహా లాంటి ఆర్డర్ గుర్తొచ్చి మానేశాడు. కంపార్ట్‌మెంటులో ఇంకెవ్వరూ తనకు కంపెనీ ఇచ్చే తాహతు ఉన్నవాళ్ళలా కనబడలేదు. రాత్రంతా ఎలా గడుస్తుంది? వారం రోజుల తరవాత చేస్తున్న ఈ ప్రయాణం ఒంటరిగా చెయ్యడం ఎంత మాత్రమూ ఇష్టం లేదు శంకర్‌కి.

రైలు ఏదో స్టేషనులో ఆగింది. ఎదురుగా ఉన్న కిటికీ పక్క సీట్లోకి ఒక అమ్మాయి వచ్చి కూర్చుంది. ఎయిర్ బాగ్ కిటికీ దగ్గరగా పెట్టి చేతిలో ఉన్న వానిటీ బాగ్ ఒళ్ళో వేసుకుని కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తూ ఒక్కసారి పై బెర్త్ కేసి చూసింది.

ఆమెని చూస్తూనే శంకర్ తడ బడ్డాడు. కానీ, ఆమె అందమైన కళ్ళను చూస్తూనే అభినందించకుండా ఉండ లేక పోయాడు.

ఆమె చుట్టూ కూర్చున్నవాళ్ళ మొహా లేసి ఒంటరిగానే ప్రయాణం చేస్తోం దన్న మాట.

'టికెట్ ప్లీజ్!'

టి.సి. గొంతులో ఉలిక్కిపడి డ్రెస్ లోంచి టికెట్ తీసి ఇచ్చాడు శంకర్. ఆమె టికెట్ టి.సి. చెక్ చేస్తున్నాడు. ఆమెదీ హైదరాబాదే. టికెట్ మీద పేరు ఏదైనా ఆమెతో పరిచయం చేసుకోవాలని ప్రయత్నాలు చేస్తు న్నాడు. టి.సి. ముఖంలో చూస్తూ, ఏదో మాట్లాడా లనుకున్నా, తన్ను తానే ఆపుకున్నాడు. బెర్త్ మీద కూర్చొని కంపార్ట్‌మెంటంతా ఒక్కసారి తిరిగి చూశాడు. కంపార్ట్‌మెంటు చివర ఉన్న

ఆదూరి హేమశంకర్

బాత్‌రూమ్ పక్కనున్న అద్దంలో ఒక్కసారి చూసుకుని, కళ్ళ జోడు తీసి రుమాలుతో ముఖం గట్టిగా తుడుచు కుని, జేబులోంచి దువ్వెన తీసి నీటుగా తల దువ్వుకుని తన సీటుకు తిరిగొచ్చి సీటులో ఆమె కెదురుగా కూర్చున్నాడు. అంతవరకూ చేతిలో ఉన్న పుస్తకం చూస్తున్న ఆమె పుస్తకం మూసేసి కిటికీలోంచి బయటకు చూడసాగింది.

శంకర్ ఒక్కసారి గొంతు సవరించు కున్నాడు. 'ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ, మేడమ్. మీరెంతవరకూ వెళుతున్నారో తెలుసు కోవచ్చా.'

చురుగ్గా చూసిం దామె. 'ఇందాకా టికెట్ చెక్ చేస్తున్నప్పుడు చూశారుగా!' చిన్నగా నవ్వుతూ అందామె.

ఇంగు తిన్నాడు శంకర్. ధైర్యం తెచ్చుకుని—'చూడండి. నాకు దొంక తిరుగుడు పడదు. నా పేరు శంకర్. హైదరాబాదు వెళుతున్నాను. కంపెనీ కోసం ఎవరైనా మీతో మాటలు కలపాలని అనుకున్నాను. అదీ మీరూ హైదరాబాదేనని తెలిసి! మీకు కేమైనా అభ్యంతరమైతే చెప్పండి. మరి మిమ్మల్ని విసిగించను. బుద్ధిగా ఇక్కడే బెర్త్ మీదకు వెళ్ళి పోతాను' అన్నాడు గబగబా.

ఒక్కసారి ఆశ్చర్యంగా చూసి 'అబ్బే, ఫర్వాలేదండీ. నాకూ బోర్ కొడుతోంది' అంటూ ఆమె పెదవి విరిచి చేతి వేళ్ళ వంక చూసుకుంటూ. ఒక్కసారి గుండెల నిండా ఊపిరి పీల్చుకుని 'థాంక్యూ' అను కున్నాడు.

'మీ పేరు?'

'హేమ ... హేమలత.'

'చూడండి ... అందమైన పేర్లూ ఉంటాయి. అందమైన వ్యక్తులూ ఉంటారు. కాని, అందమైన వ్యక్తులకు అందమైన పేర్లు కుదరడం చాలా అరుదు. ఎక్కడో మీలాంటి కేసుల్లో తప్ప' అనేవాడే గాని ఎందు కన్నానా అని కొంచెం [illegible] భయ పడ్డాడు శంకర్.

అందంగా నవ్విందామె. 'మీరు లాయ రన్నారు— మీరేమైనా లాయరా లేక డాక్టరా?'

'ఏం అలా అడిగారు?'

'అబ్బే, ఏం లేదు. కేవలం తమ పార్టీ లోనే న్యాయ ముందని, తమ క్లయింటే నిర్దోషని వాదిస్తానన్ని నమ్మించ డానికి నానా పాట్లు పడే లాయర్లన్నా నిత్యం రోగులు, రోగాల మధ్య పడి వుండే డాక్టర్లన్నా ఎందుకో నా కంత సదభిప్రాయం లేదు. ఒక రకంగా చెప్పాలంటే కొంచెం ఎలర్జీ కూడా.'

'ఏమండోయ్ ఈ కంపార్ట్ మెంటులో డాక్టర్లు గాని లాయర్లు గాని ఉంటే మీ పని సరి. అయినా మీ అభిప్రాయం సరైంది కాదు నా కనిపి స్తోంది.'

'అబ్బే, అది కేవలం నా అభిప్రాయం మాత్రమే. సరైనదని నేనన్నానా?' చేతిలో పుస్తకం బాగ్‌లో పెడుతూ అందామె.

'అంటే కాదని ఒప్పుకుంటారుగా. ఏమైనా నేను చాలా అదృష్టవంతుణ్ణి.'

'ఏమని?'

'నేను డాక్టర్ని గాని, లాయర్ని గాని కాను గాబట్టి.'

'మరి?'

'ఒక ఇంజనీర్ని. వంశీ అయిదు రోజుల నిరుద్యోగ పర్వం పూర్తి చేసి రేపో, ఎల్లుండో ఉద్యోగంలో జాయిన వ్వబోతున్నా. కెమికల్ ఇంజనీర్ని. కావ లిస్తే ఇదిగో నా జేబులో ఉన్న కాల్ లెటర్ చూడవచ్చు' అన్నాడు సీరియస్‌గా.

'బలే తమాషాగా మాట్లాడతారే మీరు! అది సరే! నేనూ అదృష్టవంతు రాలనే!'

'ఎందుకండోయ్!'

'మీలాంటి మంచి కంపెనీ దొరికి నందుకు.'

ఉబ్బితబ్బిబ్బయి పోయాడు శంకర్.

• • •

'అబ్బా సిగ్గేనా ... ఏదీ ఇటు చూడు!' తెల్లని పూల పాన్పు మీద తెల్లని చీర, మల్లెపూలతో చేతిలో పాల గ్లాసుతో ఎదురుగా ఉన్న హేమ కళ్ళ లోకి చూస్తూ అన్నాడు శంకర్.

'అబ్బ, ఇంక చాలోయ్ మరీ అంత సిగ్గు! మొదటిసారి రైల్లో కలిసి ప్రయాణం చేసినప్పుడు, మీలాంటి మంచి కంపెనీ దొరికినందుకు నేను చాలా అదృష్టవంతురాలినండోయ్ అన్నప్పుడు ఏమైందోయ్ అమ్మాయిగారి ఈ సిగ్గంతా!' గుండ్రని భుజాల మీద చేతులేస్తూ దగ్గరకు తీసుకుని 'ఒక్క మాటడుగుతాను, నిజం చెప్పు, హేమా. ఆ రోజు నన్ను రైల్లో మొదటి సారి చూడగానే నీ కేమనిపించింది ... ఊం చెప్పాలి మరి!...'

• • •

'ఏమిటండోయ్, మాట్లాడుతూనే ఏదో ఆలోచిస్తున్నారు.' బాగ్‌లోంచి

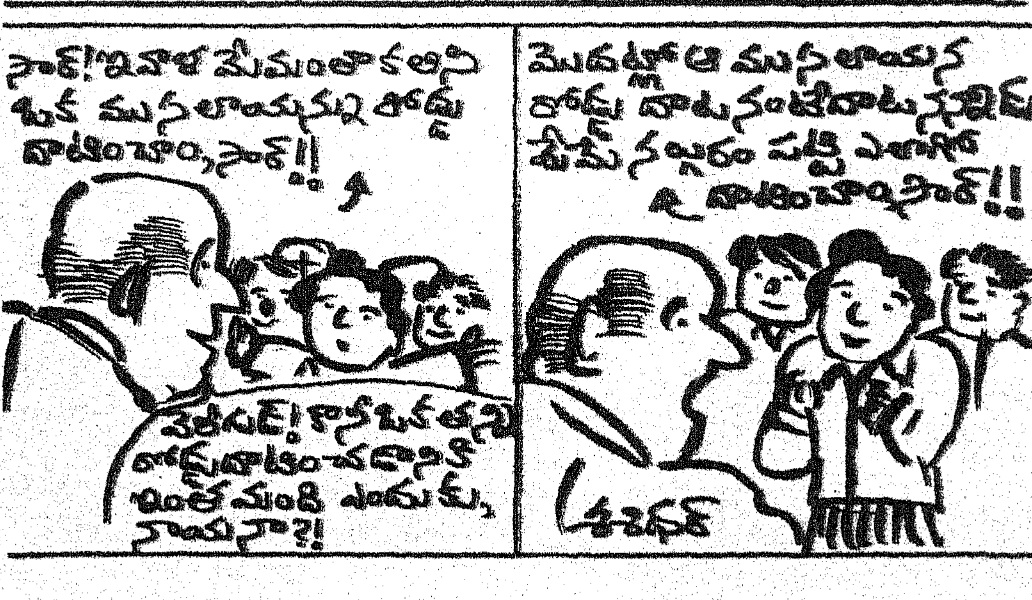

రుమాలు తీసి ముఖాన్ని సున్నితంగా ఒత్తుకుంటూ అడిగింది హేమ.

ఉలిక్కిపడ్డాడు శంకర్. ట్రెయిన్ బాగా వేగాన్ని పుంజుకుంది. [illegible] కిటికీలోంచి ఎంతసేపు చూసినా ఏమీ కనబడటం లేదు.

'సార్! [illegible], సార్. [illegible] సార్.' [illegible] శంకర్.

'[illegible] కూర్చోండి- మా [illegible]?' అని పెట్టెలోంచి [illegible].

'ఆఁ... [illegible]!' చేతితోనే ఆమెను వారించబోయాడు.

[illegible] పెట్టెలోంచి బయటికి రాబోతున్న ఆ పలువని తెల్లటి వేలు తన చేతికి తగలగానే ఏదో సినిమాలో చూపించినట్లు ఒళ్ళు పులకరించక పోయినా ఏదో హాయిగా ఫీలయ్యాడు. 'సారీ' అనబోయి ఊరుకున్నాడు.

'ఇంతకీ మీరు హైదరాబాదు ఎందుకు వెళుతున్నారో చెప్పారు కాదు.'

'మా కజిన్ హైదరాబాదులోనే ఉన్నారు లెండి! ఎప్పటినుంచో రమ్మని ఒకటే లెటర్స్ రాస్తుంటే సెలవు దొరికినందుకు వెళుతున్నాను—' ఎటో చూస్తూ అందామె.

కొద్దిగా గతుక్కుమన్నాడు శంకర్. ఈ కజిన్‌గాడు మధ్యలో? అయినా, ఆ వెధవెవడో హైదరాబాదులోనే ఏడవాలా? ఏడ్చాడు పడే, ఆ గొడవెందుకు? డర్టీ రోగ్! శంకర్ ఎందుకో చిరాకుపెట్టుకోబోతున్నాడు.

'మీరేం చేస్తుంటారు?' తన ముఖంలోని భావాలు ఆమె గమనించకుండా ఉండాలని ఏదో అడిగాడు.

'కలకత్తాలో ఒక ప్రయివేటు కంపెనీలో స్టెనో. ఏదో నా లాంటి గ్రాడ్యుయేట్‌కి ఆ మాత్రమే ఒక గొప్ప'.

'అలా అనకండి. ఎవరి సుపీరియారిటీ వాళ్ళది. సరే, మీ కజినేం చేస్తుంటారు అక్కడ?' శంకర్ కుతూహలం అణుచుకోలేకపోయాడు.

'సింథటిక్ డ్రగ్స్‌లో సైంటిఫిక్ అసిస్టెంట్.'

'పేరు?'

'అభిరామ్. మీకు తెలుసా? అతని పేరుతో మాటవరుసకు, మోడరన్‌గా ఉండే పేరు పెట్టాలని కడపటి చివరికి మా నాన్నగారు జానకి అని పేరు పెట్టారు మా చెల్లాయికి. ఓ మాట చెప్పనే లేదు. మా... అతను మాస్టర్‌కి పుట్టిన అన్న మాట'.

'థాంక్‌గాడ్!' శంకర్‌కి హుషారు ముంచుకొచ్చింది.

'అవును, మీరు ఏదో ప్రయివేటు కంపెనీలో జాబన్నారు. గవర్నమెంటు జాబేదీ ట్రై చెయ్యలేదా?'

'ఎక్కడ దొరుకుతుందండీ? రికమెండేషను, లంచం లేందే? మా నాన్నగారేమో పట్టె ఆడవాళ్ళ మనిషి. లంచం ఇవ్వడమన్నా పువ్వుకోపడన్నా భౌతిగా పడడు.' కొంచెం మెల్లగా అందామె.

'అబ్బే, ఆడవాళ్ళు పట్టుకు దేవులాడితే అంతేనండీ. చదువుకునేటప్పుడు నేనూ అనుకున్నాను—కేవలం నా మెరిట్ మీదే ఇచ్చే జాబ్‌లోనే చేరాలి! కానీ, అన్నీ మనం అనుకున్నవి అనుకున్నట్టు జరగవుగా!'

'మీకేమండీ... ఎలాగూ కెమికల్ ఇంజనీర్‌గా క్వాలిఫై అవుతున్నారుగా. మీ నిరుద్యోగ పర్వం కేవలం నెలల మీద ఉంది. ఎంతైనా మీరు చాలా అదృష్టవంతులు.'

'ఏమదృష్టం. అదంతా ఒక పెద్ద తెలుగు సినిమా అంత కథ'.

ట్రెయిను మరో స్టేషనులో ఆగింది. శంకర్ గబగబా కిందికి దిగి రెండు కాఫీలు తీసుకొచ్చాడు. మొహమాటం పడకుండా సహజంగా అందుకుందామె.

'ఇంతకీ మీ కథేమిటో చెప్పండి' అందామె ఖాళీకప్పు కిటికీలోంచి బయటికి ఆడిస్తూ.

'చెబితే, తెల్లవారుతుంది. పదేళ్ళ నాటి, క్లైమాక్సు దగ్గిరపడుతోంది. మీకు నిద్ర పోవాలనుకుంటే, మీ కెలాగా బెర్త్ లేదు. కాబట్టి మీ గమ్యాంతరం రాకపోతే మీరు నా బెర్త్‌మీద పడుకోండి. నాకు నిద్ర రాదు ఇప్పుడే పూర్తవుతుంటాను' అన్నాడు శంకర్ కథం చెప్పాలని తోచక.

'ఇది చాలా బాగుందండోయ్. కంపెనీ ఇస్తారనుకుంటే నిద్ర పొమ్మంటారేమిటి మీ లాగే కూర్చుని మొదలు ఉండండి, నే నిలాగే కూర్చుని ఉంటాను.'

'ఇలా వింటూ నే నాపాల్సి వస్తుందంటే ఎప్పుడో నిద్రలోకి జారిపోతారు. చూడండి— ఇప్పుడే మీ కళ్ళు ఎంత ఎర్రగా అయిపోయాయో!'

'అబ్బే లేదండీ. మీ కథల్ని వింటుంటే నిద్ర రమ్మన్నా రాదు.'

శంకర్ చుట్టూ చూశాడు. అబ్బే, ఒక్క నా [illegible] కూడా లేదు. ఈ [illegible] తెలుసుకునే అదృష్టం పట్టడం లేకపోయినా, కనీసం [illegible] ఒక్కరూ లేరు. అందరూ నిద్రను రాసుకుపోయి జోగుతూ ఉన్నారు.

'సరే, నా కథ [illegible]! [illegible] జాగ్రత్తగా [illegible] బెర్త్‌మీద పెట్టి [illegible].

'మీకు ప్రయాణాల్లో జాగ్రత్త చాలా ఎక్కువనుకుంటా [illegible]' ముంగురులను చెవులో సవరించుకుంటూ అందామె.

'థాంక్స్. మెనీ మెనీ థాంక్స్. నేను చెప్పబోయేది ఎలా మొదలుపెట్టాలా అని ఆలోచిస్తున్నాను. ఆనాడే చిన్న హింట్ ఇచ్చారు. చూడండి, నేను చెప్పబోయేది కథ కాదు. నే చెప్పబోయేది కథా కాదు. ట్రెయిను మెయిలో ట్రెయిన్ అయినా, ఎక్స్‌ప్రెస్ ట్రెయిన్ అయినా మీరు సహించక తప్పదు. ప్రయాణాలలో నాకు జాగ్రత్త ఎక్కువని కదా మీ రన్నారు. అదే నాకు చాలా తృప్తిని మా అప్పయ్య, పదిమంది ఏకాభిప్రాయం. మా పదిమందిలో మరీను. మీరు నమ్మరు గాని, హాస్టల్‌నించి మా పల్లెటూరికి వచ్చి కావెళ్ళేటప్పుడు కనీసం ఓ పది సార్లైనా చెప్తూ ఉంటుంది, జాగ్రత్తగా ప్రయాణం చెయ్యమని, ఎవర్నీ నమ్మవద్దని. ఇంతకీ అసలు విషయం చెప్పనే లేదు కదూ. నేను ఇంజనీరింగు కంప్లీట్ చెయ్యడంతోనే వెంటనే జాబ్ చేసేసి, పెద్ద ఆఫీసర్ని అయిపోయి త్వరగా జీవితంలో స్థిరపడిపోవాలనీ, అందుకోసం ఏమాత్రం లేటు చెయ్యకూడదనీ, దానికోసం ఏమైనా చెయ్యాలనీ, వీలైతే మా అప్పయ్య ఆదర్శాలనుమా కొంచెం ఒదులు పెట్టాలనీ మా పదిమంది ఉద్దేశ్యం. నా కిష్టమైన ఉద్యోగం అయిపోవాలనీ, నే నింకా చాలా చిన్నదానిని, ఉద్యోగం కోసం అందాయంటే అనిపించి చదువు కున్న మనమే ప్రోత్సహించకూడదు, ఉద్యోగం కోసం డబ్బులు మన లాంటి వాళ్ళు లంచమివ్వడం నిజంగా మెరిట్ మీదే వచ్చినప్పుడే చెయ్యాలని మా అప్పయ్య ఉద్దేశం కాదు, నిర్ణయం. ఇంకా చెప్పాలంటే ఆర్డర్. అందుకే నేను పాసవ్వగానే ఓ రోజు సాయంత్రం మా ఇంటి ముందు గార్డెన్లో నా కో గంట బ్రెయిన్ వాషిచ్చాడు.

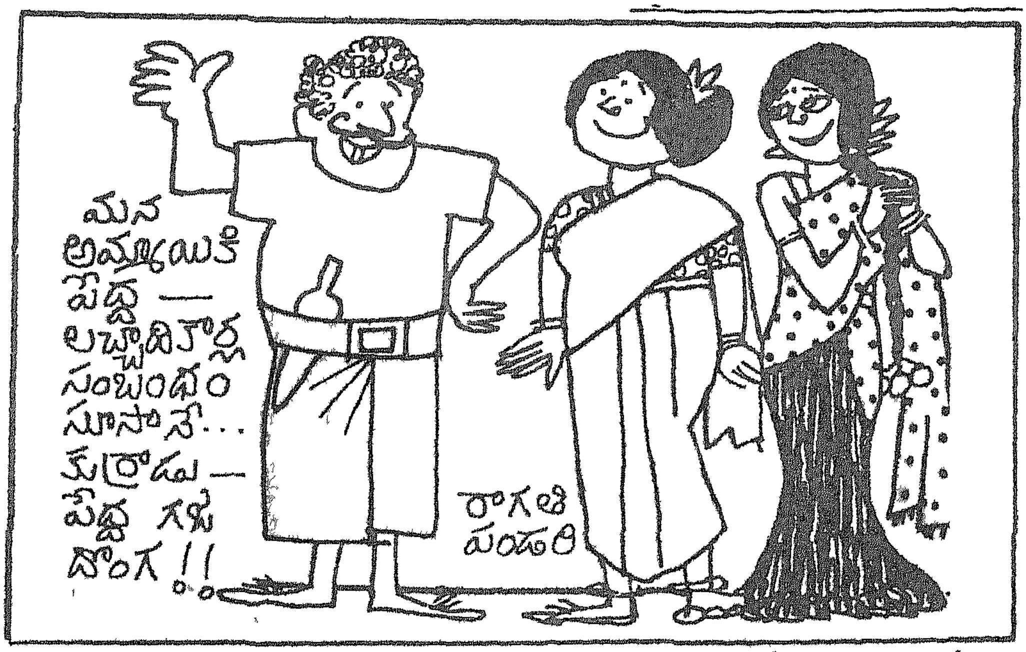

క్రిందికి క్రిందికి ..

ఫోటో—అజిత్ ముఖర్జీ (కలకత్తా)

"మామ్మ, మనం కావలిస్తే ఎంత లంచమయినా ఇచ్చి ఉద్యోగం కొనుక్కోగలం; లేదా ఎవరికైనా చెప్పి క్షణంలో వేయించుకోగలం. కాని, అది నీ వ్యక్తిత్వానికి, నీకు ఏమాత్రం సంతృప్తి నివ్వదు. కేవలం నీ మెరిట్ మీద, నీ శక్తి సామర్థ్యాల మీదే వచ్చినప్పుడు నువ్వు పొందే సంతృప్తి, హాయి ఇంకొక అడ్డదారి ద్వారా పొందినప్పుడు నీకు రాదు. అయినా, నీ కిప్పటినుంచి ఉద్యోగ మెందుకోయ్? సరదాగా సీయస్ అయి పోయాడు మా అన్నయ్య.

"అంతగా వస్తేకష్ట పడిపోవా లేమోనని అనుమాన ముంటే ఇంటర్వ్యూలకి వెళుతూ ఉండు. కాని, ఒక్క విషయం గుర్తుంచుకో. నీ ఉద్యోగం కోసం మన ఆస్తిలో చిల్లిగవ్వ కాని, మన పలుకుబడి కాని వేయ నాడను."

'ఏదారు మిమిక్రీవాళ్ళా చేస్తారేమిటండీ! గొంతు బలే మార్చి చెప్పారే!' అంటూ పేపు మోచేయి ఒళ్ళో పెట్టుకుని రెండు చేతుల మధ్య గడ్డాన్ని ఆన్చి ముందుకు వంగి కూర్చుంది.

'అన్నయ్య ఏదో చెప్పి ధైర్యం నాకు లేదండీ. అందుకే బుద్ధిగా తలూపి వచ్చేశాను. మా వదినకీ ఈ విషయం తెలుసు. ఇప్పటికీ అన్నయ్య అంటే భయమే. 'అంత డబ్బూ, పలుకుబడీ ఉండీ నీకూ ఉద్యోగం ఇంకా రాలేదా' అనే ఫ్రెండ్స్ సానుభూతులు—ఆఫ్ కోర్స్ ఈ వెటకారాలు అనుకోండీ—భరించలేక పోయాను. హైదరాబాదులో ఇంటర్వ్యూ కాల్ రాగానే మా వదిన అన్నయ్యకు తెలియకుండా హైదరాబాదులో ఉన్న మా బాబాయికి రహస్యంగా ట్రంక్ కాల్ చేసింది. గురించి వివరాలు చెప్పుకుంది. మా బాబాయిగారు అక్కడ పెద్ద బిజినెస్ మాగ్నెట్ లెండి. అక్కడనుంచి ఇక్కడ్నుంచి ఇప్పుడు నేను అడిగే ఉద్యోగం ఇప్పిస్తానని మాటిచ్చారు ఆయన. రిప్లై వ్రాశారు. ఆయనకీ తెలుసు మా అన్నయ్య ప్రిన్సిపుల్స్. అందుకే అన్నయ్యకీ విషయం చెప్పద్దూ, ఉద్యోగం వచ్చేవరకూ, డబ్బు విషయంలో నేను మాట ఇవ్వలేదని వెయ్యవే వ్రాశారు. అయినా, వదినకే ఆశ్చర్యంగా ఇంకా ఇష్టం లేదు. మా అన్నయ్యకు తెలియకుండా ఈ అప్లికేషన్ ట్రా చేసి ఇచ్చింది. అందుకే అన్ని జాగ్రత్తలు చెప్పింది. ఇదేమీ మా అన్నయ్యకు తెలియదు లెండి. మా అన్నయ్యకు తెలిసింది కేవలం నేను ఇంటర్వ్యూకి వెళుతున్నట్లే. అందుకే మన ఫ్రెండ్స్ ట్రైన్ చేసినా, తానే సెకండ్ క్లాస్

నా పెన్ ఫ్రెండ్ గురించి, నా మెటిక్ [illegible] ... జాగ్రత్తగా ఉండాలని కోరుతూ ఉన్నాను.'

[illegible]

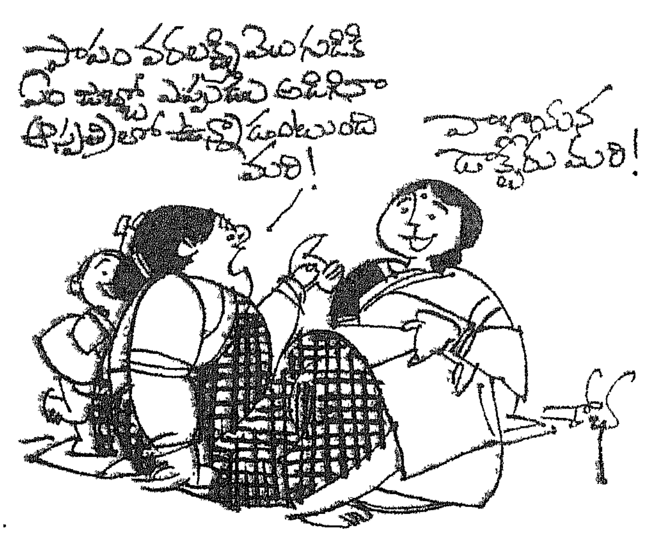

[illegible]

'శంకర్ గారికి,

ఈ పాటికి మీకు కంతా అర్థమయి ఉంటుంది. నన్ను క్షమించమని అడిగే సాహసం చేయలేను. [illegible] దొంగగా మిమ్మల్ని ఊహించలేకపోయాను. నేను దొంగను కాదు, మీ కథలోని దొంగను కాదు. కొంతమంది పరిస్థితుల వల్ల దొంగలుగా మారితే, [illegible] కొందరిని దొంగలుగా మారుస్తుంది. రెండోదే నా విషయంలో జరిగింది. [illegible]

[illegible]

శంకర్.

• • •

[illegible]